

Drietand-artillerie schoot op de Lüneburgerheide

DE Derde Divisie is — voorlopig voor de laatste keer naar wordt aangenomen — op herhaling geweest. Denkend aan de tijd van het „paraat zijn” vliegen vluchtige namen door het hoofd als Hold Fast en Counterthrust en daarna: de mobilisatieoefening „Drietand”, het volgende jaar al weer gevolgd door de uitgebreide schietopleiding in verschillende kampementen in West-Duitsland, als daar zijn Vogelsang, Sennelager, Hohne enz. Dat was nu twee jaar geleden. Legerkoerier schreef toen over diverse onderdelen van 3 Div. Nu, voor de laatste maal, wordt het vizier gericht op de divisie-artillerie, die begin September enkele weken de Lüneburger heide onveilig heeft gemaakt.

Een vuurmond van de C-batterij van 33 AVA wordt geladen. Het werd een van de laatste schoten aan het eind van de eerste verplaatsingsoefening, Zaterdag 15 September. Binnen een half uur zaten de mannen daarna weer op de wagens. Die avond en de volgende dag was het passagieren geblazen. Helaas echter waren en bleven de Duitse winkels overal gesloten!

KIJKEND door dat vizier was te zien, dat de Derde Divisie Artillerie dit keer wat verplaatsingen betreft er van gelust heeft. Medio Augustus begon de vaste kernstaf met de voorbereidingen van de opkomst in de legerplaatsen Mill en Budel. Dertig Augustus kwamen officieren en kader op en drie dagen later de „grote hap”. In de nacht van de zesde op de zevende begon het „moven”, zoals men dit tegenwoordig (onofficieel) ook al bij de artillerie schijnt te noemen. Via een tussenbivak bij Sennelager kwam men dan de achtste terecht in... de modder van de Lüneburger heide.

Toneel in de regen

HET eerste toneel heette Dethlingen. De coulissen waren regensluiers. De GMC's trokken brullend de 105 mm houwitsers door de bagger. Stellingen werden ingenomen. Het werd avond en tentjes werden op de klamme hei geplaatst. Alles leek vochtig te zijn. In het divisieblad „Drietand” had gestaan: „De artillerie zal wederom de heide van Münsterlager kunnen laten dreunen en trillen met haar concentraties en dit wetende, zullen zij het iets mindere comfort van een tentenkamp gaarne accepteren”. Ergens in het donker dachten twee man in een sheltertje er blijkbaar het hunne van. De een zei: „Als ik thuis kom, kruip ik een week ien 't nest”.

De ander: „Waar praat je over, ik teken bij...”. Zo was het begin in Duitsland.

Het weer heeft uiteindelijk toch nog medelijden met de herhalers van 3 DA

gehad. Vanaf het begin van de verplaatsingsmanoeuvres op Donderdag 13 September deed een flauwe zon zo af en toe nog geloven, dat er wel eens op dit ondermaanse een zomer is geweest.

„Oorlogje" van 3 TD

EEN divisie artillerie is een machtig lichaam. Als hier verplaatst wordt raken er zeker een 500 voertuigen aan het rollen. Niet gesproken is dan nog van de Afdeling Lichte Lua, die niet naar Duitsland was meegegaan.

Om dit materieel rollende te houden is een organisatie op zichzelf nodig.

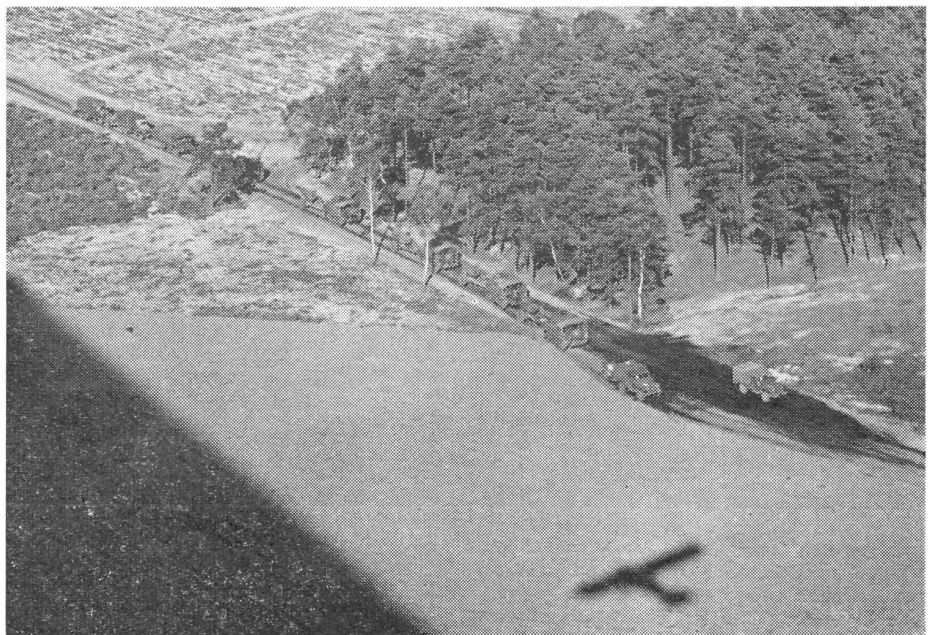
3 DA werd op de Lüneburger heide daarbij gesteund door 3 TD, eveneens

voor herhaling. Dit onderdeel heeft van zich doen spreken. Niet dat er zo veel gesleuteld behoefde te worden. Wel echter, dat de commandant, majoor Mieras, duidelijk een „militaire hap" had gemaakt van wat door niet-TD-ers wel eens als de „vette hap" wordt aangeduid. Het begon met camouflage. De pogingen vielen zo geslaagd uit, dat de artilleriecommandant, luitenant-kolonel Engel, het gehele kampement niet meer kon vinden toen hij er naar op zoek was met zijn heliöpter.

Vervolgens konden de TD-ers laten zien, dat ze niet alleen met de steekleutel, maar ook met het geweer overweg konden. Midden in de nacht mocht

Er was ruimschoots gelegenheid voor de artillerieluchtwarnemers om hun werk te doen bij de schietoefeningen van 3 DA in Duitsland. Op een klein vliegveldje benoorden Dethlingen stond kapitein C. H. Nivo van de KLu klaar met zijn „taxibedrijf" van 57 man, tien Piper-cups en 1 heliöpter. Hier de luchtwarnemer van 33 AVA, res. tlt. J. S. Dekker, in bespreking met de vlieger, die hem naar boven zal brengen. Hieronder het beeld, dat zij uit de lucht kregen van een zich verplaatsende batterij 155 mm houwitser.

„Een vuile modderbende”, mopperde Marechaussee Voskamp onparlementair, toen hij een uur lang tevergeefs geprobeerd had zijn jeep los te krijgen uit het omgeploegde moeras, dat de artillerietrekkers achter zich gelaten hadden. Met zulke wegen begon het in de omgeving van Munsterlager. . .

ten zij het genoeg smaken uit de slaapzak geschoten te worden om zich daarna teweer te stellen in de overdag uitgegraven schuttersputten. Bij één van die overvallen moet de facteur van 3 TD zich bijzonder onderscheiden hebben. Een van de monteurs kwam, in zijn nachtelijke ijver om zijn schuttersput te bereiken, languit op de shelter van deze facteur te liggen, maar in plaats van een serie krachttermen te uiten, zei onze half onder zeildoek bedolven postman, terwijl hij snel een brief uit zijn zak griste: „Zeg, het is goed dat ik je zie, want hier heb ik nog een brief voor je.”

Goed geschoten

ER is behoorlijk geschoten, daar op de Lüneburger heide. De zes man van de 139 TD munitiecompagnie, die in het Britse legerkamp Trauen belast waren met de munitieuitgifte hebben er van weten mee te praten. Iedere avond kwamen hier de GMC's van de batterijen hun voorraden munitie halen, na inlevering van de leeggeschoten hulzen. In één enkele week gaven de „munitie-

mannen”- met nauwkeurige administratie — ongeveer een 20 ton munitie uit. „Er zijn nu ongeveer 1600 schoten afgegeven”, verklaarde de divisie-artilleriecommandant, luitenant-kolonel Engel, aan het eind van de eerste verplaatsingsoefening. „En ik moet zeggen, dat er goed geschoten is ondanks het feit, dat ik ze bij deze oefening behoorlijk aan de tand gevoeld heb. In een eventuele toekomstige oorlog zullen we er op bedacht moeten zijn ons snel te kunnen verplaatsen, zoals we nu ge-

daan hebben. Dit was dan de laatste keer, en ik moet zeggen, dat men met animo gewerkt heeft.”

Op het Centraal Station van Amsterdam stonden twee afzwaaiers, twee grootverlofgangers dus, twee Drietanders.

Zei de één, bij het afscheid, na het handen schudden en schouderkloppen: „Nou, auf wiedersehn, Gerrit”. Waarop Gerrit nog terug riep: „Kraig de. . . . de drietand”.

Een moment rust op de Lüneburger heide. Deze artilleriewaarnemer gebruikt het om een brief naar huis te schrijven. Dat kan wel eens moeilijk zijn. Het militaire eist iemand volledig op en men moet weer even „omschakelen”. En toch is die brief net zo belangrijk!

